

Karafiáth Orsolya

Köveskál, nyárelő

Hallgatlak. Traktól idézel –
"Esténként a teraszon
bama borral mámorosodtunk."
Mi ez a szomorúság?
Arcunkra ráborult a fény.

Itt nincsen lugas,
hacsak nem a június az.
Főlénk hajlik, mint a szőlő
pár éve egy másik kertben,
hogy önmagával ellephessen
mindent, mi nem idevaló –

Milyen hűs most az ányék:
akár emlék is lehetne.
Tudod, a feledhető fajtából,
ami épp csak a perchez elég.

Lassan sok lesz az idő
és sok a pihenés is.
A könnyű holdemyő alatt
kempingszékedbe telepszik
a kártyapartik, vacsorák
valahány feltöltött perce
és olyan színű lesz minden,
mint vihar után a Balaton.

Nézd, a kertvégi csapból
már sötétség csöpög.
Hamarosan éjszaka lesz –
sűrű borként ömlik bele
az est poharába.
Halkan koccintok veled –
szemed mintha hullámszana.
Két kortynyi pillanat között
csillagpartján megpihenek.

Az az egy fok

Gátlástalan férjvadász lett a feministából,
hálóját az első bók után kivetette. Jaj neked,
ki könnyen fennakadtál! Csábos tekintet
helyett ez tán csak vérszembe nézhetsz.

Az vagy, ki baráti körben durván sérteget,
otthon mégis a gyöngédség netovábbja.
Ki látszólag bodyboy, vad tenyészbika,
ám belül félénk filosz, a szellem ssócsöve.

Úgy vélem, elég már a sok kalandozásból.
Boszorkák, démonok többé ne kísértsenek.
Védőpajzs leszek a női szörnyek ellen.

Mellettem napfényes, nyugodt élet vár,
vidám napok, melyekben nincs semmi ördögi.
A fok, amennyivel szebb vagy, elég.